

Andrej Ivanuša

NA ŠPICI KULE ZAMKA

(Slovenačka nagrada "Drežček in trije marsovčki", najbolja fentezi priča 2012)

Što vidiš – to jest.
Što jest - upoznaješ.
Što upoznaješ – tome daješ ime.
Što je imenovano – uvidio je prvi,
tko je vjekovima bio – to bio je Svetovid!

Bog Svetovid sanjao je vjekovima. Kad je otvorio oči, iz njih izletjele su zvijezde i sve što postoji/jest, cijeli svemir/svet. (iz slovenačke mitologije)

Ispružio je ruku i čvrsto uhvatio drveni stup. Sva struktura ispod njega opasno se tresla u ritmu njegovog penjanja. Više puta do sada se peo na drveće. Ali ovaj put bilo je drugačije, neugodnije i ne prirodno.

„Ne gledaj dolje! Nikako ne gledaj dolje!“ kazivao je sebi. Penjao se žmireći i dizao bradu u vis da ga ne bi nešto natjeralo da pogleda prema tlu. Bosim nogama čvrsto se držao tankih balvana koji su bili za potporu. Konačno je stupio na usku dasku, posljednju koja je bila na vrh skele. Odavde mogao je doseći kuglu na špici kule zamka.

Od sveg srca mrzio je majstora koji ga je slao ovamo gore. Hukovi u želucu i strah od pada maglili su mu um.

„Jesti dobiješ kad siđeš dolje! Sada si lakši i brže ćeš se penjati do vrha!“ podrugljivo je rekao majstor kad mu se potužio da je gladan. Onda ga je rukom dlanom prasnuo po začelju, da mu se za tren zamaglilo pred očima.

„Ajde! Idi!“ oštro mu je odredio. Nije mu preostajalo drugo nego da ga sluša. Od početka bilo je teško a onda sve lakše. Samo nije smeo pogledati u dubinu. Tako je sada bio na vrhu skele.

Sjedio je na uskoj dasci. Iza pojasa visjela je na konopcu četka sa metalnim resama. Za hlačama imao je zaglavljen još komad stare preplanule jelenje kože umjesto krpe. Uhvatio je četku i njome počeo lagano četkati hrđu i ptičji izmet sa metalne kugle. Špica na kojoj bila je učvršćena kugla cijelo se vrijeme ugibala pod njegovom rukom. Kad je čistio kuglu razmišljao je o njoj, pa o sebi i o čarobnjakovoj kuli. O prokletoj i zakletoj kuli! Takve su bile glasine! Što je još više pojačavalo njegov strah.

„Ne gledaj dolje!“ govorio je sebi i uskoro su njegove reči same zvonile u njegovoj glavi u ritmu njegove ruke. Zaboravio je da visi iznad krovova zamka i da bi se sigurno razlomio u hiljade komadića ako bi pao na kameni pod tamo ... negdje daleko ... dolje. Od gladi skoro je i omahnuo. Zbog toga je za kratko vrijeme prestao raditi. Odložio je četku i privezao se za konopac koji se njihao sa sredine ključnog stuba.

Ohrabrio se i pogledao prema dolje. Ljudi su bili kao sićušni mravi i drveće kao mali grmovi. Pričinilo mu se smiješno što se je sve tako umanjilo. Misao ga je udobrovoljila i zaboravio je na huku u želudcu. Sa još većom snagom počeo je četkati metalnu kuglu. Skoro sa ljutnjom ju je četkao i u mislima nijekao da je bilo što magičnoga na njoj ali na špici ili na kuli. Čarobnjak

gore ili dole njemu to sada nije ništa značilo. Samo je četkao. Ljutili su ga zakivki jer se žičana četka zaticala za njihove rubove. Bile su tu jer su držale skupa ukrivljene ploče iz kojih je bila kugla sastavljena. Od dolje iz dvorišta zamka izgledala je glatko. Sa blizine činila se kao smiješna zahrđala gruda sa rubovima i bezbrojnim zakivcima.

Neko vrijeme ju je tako revnosno četkao, da je počela sve više mesingano sjajiti. Iznenada se jedna ploča pomaknula. Prestao je i nagnuo se naprijed da bi mogao sve skupa bolje vidjeti.

„Gle, gle, Jakovlje! Kugla se može otvoriti! ... Što li je u njoj?“ rekao je sebi u bradu. Ploča je ležala na drugoj i njezin rub je bio kao mala šina. Pokušao je gurnuti prst u pukotinu i razmaknuti ploče. Ali to nije bile moguće jer je rub još bio dosta hrđav.

Odlučno je uhvatio četku. Svom silinom je četkao rub, da što prije oslobodi ploču hrđe. Na kraju je ipak uspio i ploča je bez teškoća kliznula u stranu. Kugla je bila šuplja. Ali unutrašnjosti nije mogao dobro vidjeti jer je sjedio postrance prema otvoru. Oprezno posegnuo je rukom u crninu. Drhtio je zbog straha da ga nešto ugrizne u palac. Bio je na čarobnjakovoj kuli i tko zna što se krije u toj ... šupljoj kugli. Možda ... nešto začarano. Nije si mogao predočiti što bi to bilo. A baš toga nepoznatoga ništa jako se bojao. Ruka mu je drhtala ali ju je bez obzira na sve gurao sve dublje u tamnu unutrašnjost. Vrškom prsta osjetio je neki predmetu obliku kvadra koji mu se učinio umotan v grubo platno. Prstima je potražio njegove rubove i uglove. Pokušao ga je podignuti ali bio je veoma težak. Sa ispruženom rokom nije imao dovoljno snage, da ga podigne.

Možda je to kutija ... ili knjiga. Huh, o knjigama nije mnogo znao. Video ih je više puta a čitao nije još nijednu jer čitati i onako nije znao. Tko bi kmetskoga sina učio čitati? Čak i mladi gospon iz zamka to nije znao, kako bih onda on što je kmetski sin i sirotan to mogao? Oni crni mravi na stranicama knjige jako su ga zanimali a nije bilo nikoga koji bi ga učio čitati. O sadnji i oranju, to bi bilo moguće, pa kako se obaraju stabla, kopa jarak uz cestu, i to ... A čitati ..., hej to bi bilo nešto!

Sada je bilo dovoljno visok i star, da se je mogao popeti na čarobnjakovu kulu i sa četkom očistiti hrđu i ptičji izmet sa kugle. Pošto je bio lagan i snalažljiv brzo su ga iskoristili za taj zadatak koji je bio opasan po život.

Pažljivo je pogledao prema dolje da li ga netko gleda. A na dvorištu ljudima nije bilo važno što on radi na špici. Samo neka dobro i do potpunog sjaja očetka tu metalnu kuglu da će biti visoka gospoda zadovoljna i to je to. Razmišljao je da bi izvukao predmet iz unutrašnjosti. A na kraju si je predomislio. To mora uradi navečer kad padne mrak i da ga nitko neće vidjeti.

Uzdahnuo je. Shvatio je, da mora gladan glačati kuglu sve do večeri. Završiti mora posao, jer bi inače možda netko drugi dopuzao ovamo i otkrio da je kugla šuplja. Knjiga ili ono što već je u kutiji mora biti zaista nešto posebno jer bi to inače nitko ne sakrio tako visoko u šuplju kuglu na špici kule zamka. Čarobnjakove kule, hej!

„Ako nije to ... knjiga magije, onda meni nije ime Jakov!“ pomislio je. Drhtavica mu je prošla kroz leđa kad je razmislio o toj ideji. Potom je sa još većom gorljivošću četkao kuglu i špicu sve do večeri.

Kad je završio hrđe nije bilo više. Iza pojasa izvadio je staru jelensku kožu i počeo kuglu laštiti do visokog sjaja. Činila se kao da je od zlata. Imao je suha usta ali nešto pljuvačke je još uspio sakupiti. Tu i tamo pljunuo je na kuglu i sa velikim žarom laštio metal kožnom krpom. Kad je sunce zalazilo je kugla za trenutak uhvatila njegov žar i sipala ga po dvorištu zamka.

Oni dolje ti smiješni mali ljudski mravi zaustavili su se na trenutak usred svojih poslova i sa usklikima odobrenja motrili blještavu kuglu. Jakov se je smijuljio od zadovoljstva i tek tada primijetio kako je gladan kao vuk. A pričekao je još toliko, da je sunce zašlo iza brda i ugasio se blještavilo na kugli.

Posegnuo je u šupljinu i sa velikim poteškoćama izvukao predmet iz skrovišta. Zatvorio je ploču. Konopac koji ga je štitio od pada odriješio je. Onda je njime predmet koji je bio umotan u grubo platno privezao na svoje tijelo. Preko svega povukao je svoju pokidanu košulju.

Osjetio je kao da ga hiljade sićušnih igala probada kroz kožu i neka neuobičajena toplina se razlila preko cijeloga tijela. To je bilo prijatno jer se vazduh u večerju već počeo hladiti.

Lagano kao vjeverica se spustio na tlo. Kad je dotakao kameni pod dvorišta je bio između zidina zamka već gust mrak. Pogledao je gore prema kugli i posljednja sunčeva zraka je blisnula sa nje ravno na tla ispred njegovih nogu. Mala sunčeva ploška zatreperila je i počela se micati do zidine zamka. Tamo je iščeznula u pukotini između dvoje velikih kamenova. Ova pukotina bila taman dovoljna, da je mogao predmet gurnuti unutra. Bez razmišljanja je to uradio.

Potrčao je u kuhinju gdje su radnici već večerali. Majstor mu je mahnuo rukom i posjeo ga pored sebe.

„Dobro si to uradio, Jakov! Veoma dobro. Visoka gospoda su jako zadovoljni!“ Pred njega je gurnuo zdjelu sa hladnom čorbom i tanjur sa napola oglodanim kostima. Tužno je pogledao majstora. Taj je zakreketao kao žaba i iz džepa potegnuo bakreni novčić.

„Jedi! Znam, da si gladan! I pogledaj ... ovog ću ti dodati ako očistiš i preostale tri kugle na kulama zamka.“

* * * * *

Voda ispod Tihodrava je uvijek pomalo klokotala i brborila. Vodne zmijurine i zemajevi ispod površine vode su bez prestanka plivali amo tamo. Ovdje ispod ljudskih staništa uvijek je bilo dovoljno hrane. Za nju su bili voljni uraditi sve i na kraju su se čak pustili pripitomiti. Nisu bili baš zadovoljni kad su se prvi ljudi naselili ovdje u Plićaku. Oni malo manje strpljivi su tu i tamo nekog od manje pažljivog i pojeli. Mada ljudi, kao što kažu, i nisu baš okusni. Ali na kraju našli su neki način suživota sa došljacima.

„Eh, da bi znali!“ pomislio je čarobnjak Zeomaj. Zakikotao se.

„Malo magije i mir je u kući!“

Koraknuo je na terasu, koju je stvorila donja sjemenska tikva močvarne velikotikvine. Cijela rastizgrada se njihala u popodnevnom povjetarcu i pomalo škripila. Čarobnjak je na leđima nosio crnu vreću koja se činila kao da je živa. Unutra se nešto stalno pomalo micalo.

Iznad terase uzdizalo se drveno stablo velike lokvarice. Njezini otvoreni bijeli cvjetovi slatko i opojno su mirisali. Oko njih je kružilo stotinjak sićušnih prašinužderki. Tako se činilo, da cijela velika lokvarica breči u ritmu koji je uspavljivao osječaje. Njihala se u vjetru i njezine debele ljuske su se zaticale jedna za drugu. Kad su se oslobodile čulo se kao da je neko pljesnuo rukama.

Zeomaj se nagnuo preko ograde i poslao misao u vodu.

„Plavičak, zemaj moj, dođi!“ umislio je. Pričekao je tren ili dva i onda ge je uvidio mnogo prije nego što ga je zaista vidio vlastitim očima. Plavičak mu je uzvratilo svojim mislima:

„Dolazim! Imaš nešto dobro za mene? Tako sam gladan!“

„Imam! Cijela vreća mornika čeka samo tebe!“

„Hej, ove najviše volim. Sviđaš mi se, Zeomaj!“

Čarobnjak je sa osmjehom na licu lagano kimnuo. Znao je, da je zaista tako.

Iznenada je voda kao uzavrela i pričinilo se da se mnogo plavih zmijama sličnih tijela preplele međusobno. Sve skupa je najviše ličilo na klopku plavih kuhanih špageta veličine čovječjih tijela. Plavičak bio je zemaj u srednjoj dobi rasta. Bio je dobro uhranjen i dugačak više od stotinu čovječjih visina. Svijetlo plava ljuskava koža svjetlucala je u večernjem suncu. Iz ovoga klupka uzdigla se glava na špageti koji se tanjio prema glavi. Zemaj imao je grivu

uspravno stojećih poluprozirnih ljuski. Mala glava imala je strašna usta puna oštarih zubi. Bio je tako velik da se čovječja glava činila kao jabuka prema njegovoj. Tako i nije teško zamisliti kako su prvi čarobnjaci u Plićaku izgubili živote.

Plavičak dopustio je da ga je Zeomaj dva puta dlanom udario među očima. Onda mu je strašnu njušku nježno položio na rame.

„Gdje su ti mornici? U toj vreći na leđima?“ umislio je Plavičak.

„Želiš jednoga?“

„Ne samo jednoga! Stotinjak! Ti ne znaš kako su ukusni!“

„U redu! Otvoraj usta!“

Plavičak je na široko otvorio usta i Zeomaj je pomiren sa sudbinom potisnuo osjećanje otrovno slabog zadaha iz njegove utrobe.

Vreću je postavio na tlo i iz nje izvukao prvog mornika. Taj se slabašno odupirao ali pošto je već bio mnogo vremena van vode nije više imao snage. Završio je u zemajevim ustima. Taj je zasadio zube u njega i trzajima glave pomicao ribetinu sve bliže grlu.

„Kako je dobar!“ pomislio je Plavičak kad ga je progutao. Donji dio tijela previjao je kao zmija i tresao ljuskama na grivi.

„Imaš još?“

„Jeste! Evo sljedećeg!“

Plavičak drhtao je od zadovoljstva i gutao mornike.

„Sada ih više nema!“ u mislima rekao je Zeomaj i na široko otvorio vreću. Plavičak gurnuo je njušku u nju i dobro je pomirisao.

„Istina! Ali ... Još bi kojeg pojeo ali ipak možda je dovoljno za danas. Ne mogu prestati. Ti ne znaš kako su dobri!“ mislio je tako brzo, da mu je čarobnjak jedva slijedio.

Na kraju ga je opet dlanom udario na čelu među očima. Zemaj je potonuo glavom u plićeak i otklizao među korijenjem velikotikvine. Činilo se kao da pleše ples zadovoljstva jer je vijugao amo tamo među korijenjem koje je nosilo rastizgradu v kojoj je prebivao Zeomaj.

„Ne zaboravi i sutra donijeti nove vreće pune mornika!“ opomenuo je mislima čarobnjaka.

„Možda neće biti mornici, možda ću donijeti neke druge ribetine!“

„Neka budu! Svejedno je. Ali među ribetinama mornici su najbolji. To je za mene najbolje jelo!“

„Znam, znam!“ kimnuo je u mislima Zeomaj.

Okrenuo se, da se vrati v stambenu tikvu rastizgrade, kad ga je udarilo. Skljokao se na pod. Imao je osjećaj kao da ga je neki velikan udario u lice. Tresao je glavom da mu se vrati bistrina misli. Polako se je svijet oko njega smirio.

„Knjiga! Netko je našao Knjigu, jednu jedinu!“ je više osjetio neko savjesno znao. Otvorilo mu se dalekovidno oko i vidio je čarobnjakov toranj, zidarsku skelu i sićušnog kmetskog dječaka koji je svezao knjigu na tijelo i sve skupa prekrilo košuljom. Košulja mu je zamaglila pogled.

Pokušao je uspostaviti vezu sa knjigom. Ali pogled mu je zakrivalo pokidano platno dječakove košulje. Čudno! A i knjiga sama bila je zavijena u grubo platno koje je bilo zagovoreno silnom čarolijom. Treća prepreka bila je ključanica koja se nije dala otključati bilo što pokušao.

Osjećao je toplinu dječakovog tijela i to, da je negdje nosi u dubinu ... ili što? Za trenutak ugledao je kameni tlak i onda je sve potonulo u hladnu tamu. Nije bilo više kontakta sa čovjekom, pa ni sa Knjigom.

„Kmetški dječak?“ razmišljao je kad mu se zatvori dalekovidno oko. „Stari Bijelobradinac imao je Knjigu. Nekada! ... Ipak, bez obzira na sve, nikad nije izdao gdje je ... Nije odao ništa, ni

tada kad ga sustigla smrt, bijela žena Svevida, koja ge je odvela u Van, na onu stranu ... Obični dječak iz sela! Ali kako?"

Uznemirila ga je misao, da su Knjigu sigurno ili osjetili ili vidjeli svi koji su ikada bili posvećeni u vrtu Vrhovne sukladnosti pa bili bjele vidovine ili crnoškolarci. On sam bio je čarobnjak, bijeli vidovina, vrhunski naobražen, možda najbolje od svih ovdje u Tihodrvu pa čak i na cijelom svijetu. Sigurno ... još je netko video. Ali tko?

Polako se pokupio i razmišljao:

„Knjigu nitko nije vidio već sto godina. Uvijek je tako! Sto godina je razdoblje kad se rasplini svaka čarolija bez obzira koliko je jaka!“

Sa klizećim korakom otišao je do ograde i pogledom obuhvatio Plićak. Gledao je preko šume češnjakovaca v daljini. Iza košulje potegao je lanac i odmjerio amulet koji je visio na njoj. Otvorio je poklopac i pogledao crveni kristal berila koji se svjetlucao. Bio je njegova vez sa Knjigom, jednom jedinom. Ali ima i drugih koji nose isti amulet. Trebao bi ih sazvati na sastanak.

Njegov unutrašnji mir bio je razrušen. Odgurnuo se od ograde i velikom žurbom koraknuo prema vratima terase.

* * * * *

Jakov se ponovo okrenuo dali mu tko slijedi. Kuće u sule bile su tihe i spokojne. V šumi huknula je bjelokrila sova što je u njemu još povećalo tjeskobu. Brvnara staroga Jutrmana Pustinjaka bila je tamna i tiha. Popravio je bisagu i pristupio vratima. Namjeravao je pokucati na njih ali vrata su se sama otvorila njišući se na jednoj šarci, zapravo bila su privezana konopcem da se nisu stropoštala na pod.

„Dobra večer, poštovani Jutrman ...“ uljudno je pozdravio Jakov. Ali prekinulo ga je kikotanje i kašljanje starca u kutu.

„Poštovani ... hi-hi-hi ... što, krghkr ...“ počela je pričati pogrbljena prilika a ju je prekinuo dugotrajan slabašan kašalj. Kad je popustio starac je frčući rekao:

„Da, da, tako je to sa mnom. Svevida već je bacila oko na mene. Još malo, pa će me odnijeti. Bezuvjetno!“

„Ja, bih ...“

„Dečko moj što je tebe donijelo ovdje?“ Jakov nije uspio odgovoriti jer je starac nastavio:

„Zar nisi ti Jakov? Prvi sin pokojnoga Cicibina? Onoga koji je bio majstorski drvodjelja? Bit će, jako mu sličiš!“

Jakov se začudio kako starac uopće vidi u toj tami. Posebno jer je bio večer i svjetlost je dolazila samo kroz vrata i starac ga je morao vidjeti samo kao sjenu u okviru vrata. Uz to su seljaci tvrdili da je napola slijep, grbav i blesav pored toga. Ali drugi su rekli, da zna čitati i pisati, zapravo, da je nekada znao obje dvije stvari.

„Zanima me ... o čarobnjako Bijelobradincu ...“ oprezno je rekao Jakov.

„Vaan! Nosi se, nesrećo!“ naredni je trenutak uzviknuo starac i napola se podigao. Njegov glas zasjekao je kroz vazduh i Jakov je osjetio kao da ga je istinski štap udario u plećke. Starac je podigao ruku i zapretio mu.

„Donio sam nešto za jelo!“ plaho je rekao Jakov i umicao unatraske prema vratima. Kad je došao do njih okrenuo se i brzo izašao. Starac je viknuo za njim:

„Što kažeš? ... Za jelo ... Čekaj, vrati se!“

Jakov se ponovo prikazao na vratima. Starac je blagonaklono rekao:

„Eh, eh, znaš ponekad čujem nešto naopačke ...“ Požudnim pogledom osmotrio je bisagu i tiho upitao:

„Što si mi dobroga donesao?“

Jakov je otvorio torbu i počeo slagati jela na crvotočni sto. Donio je komad kruha, dimljeno meso, komad sira i manju čuturu sa crnim vinom. Sve je to uspio kriomice odnijeti iz kuhinje u tvrđavi jučer poslijepodne kad je završio za laštenjem svih kugli na tornjevima zamka. Prije nego što je došao ovdje nešto je i sam pojeo. Još uvijek je imao u ustima čudesni okus sira. Pa čak je napravio gutljaj vina koje je zaista bilo odlično. Posegnuo je rukom v džep i provjerio da li je bakreni novčić još uvijek tamo. Majstor je ipak održao riječ, bez obzira da je bio pravi škrtac.

Starac je klizećim korakom došao do stola, sjeo i počeo brzo jesti. Ali ipak je svaki zalogaj dobro prožvakati. Otvorio je čuturu i pomirisao.

„O, ho, ho!“ rekao je i otpio gutljaj. „Jeste! Ovo zaista oživi čovjeka!“ Onda je opet uradio nekoliko zalogaja i okrenuo pogled prema Jakovu. Prestao je žvakati i punim ustima zamumljao:

„Nisi nešto rekao o Bijelobradincu? Daj, sjedi da pojedem! Tako dobrih stvari mi netko već dugo nije donio.“

Jakov je oprezno sjeo na klupu na drugoj strani. Čudio se kako se ova klimava stvar ne raspadne pod njegovom težinom.

„Jučer sam bio na čarobnjakovoj kuli. Morao sam očistiti kuglu,“ počeo je Jakov. Onda se je sjetio da starkelji ne smije izdati da je našao čarobnjakovu knjigu. Zabrinuo se da je možda netko baš sada ne bi našao tamu u raspuklini u zidu. Zbog toga se počeo nervozno presjedati i klupa je zaškripila.

„Bio si na kuli!“ kimao je glavom starac. Njegovi dugačka rijetka kosa pala mu je načelo i on ju je odmicao na stranu kad je jeo. Jakov je pomislio da je ipak čudno da još ima kosu. Nije znao kako da nastavi. Taku su sjeli u tišini i čulo se samo pustinjakovo zadovoljno mumlanje te gutljaji vina koji su klizili niz njegovo grlo. Vidjelo se da već dugo nije tako dobro i obilato jeo.

Kad je završio obrisao je usta rukavom i pitao:

„Što si radio na kuli?“

„Morao sam očistiti kuglu gore i špicu. Bila je jako zahrđala. A sada svjetlica, sva je zlatna...“

„Eh, nije! Nije zlatna!“ rekao je starac i odmahnuo rukom. „Iz mjedi je. Koliko se sjećam po kazivanju moga oca uradio ju je djed pokojnoga Rusomaja, koji je bio kovač u zamku. To je bilo onda kad su sagradili zamak. Od toga je prošlo više od ...“ Razmišljao je koliko je godina proteklo od tada. Kad je izračunao, kimnuo je glavom:

„Jeste, mislim da je od tada prošlo više od sto pedeset godina.“

„A sada ... grad je kupio vitez Vlaj plemeniti Ružinodolski. Rekao je da će ga prezidati jer je to još uvijek najljepši zamak u zemlji,“ rekao je Jakov. Starac je kimnuo glavom:

„A gospoda tako kaže onda je istina!“ Jakov se zakikotao:

„I za gospodu ga također gradi. Ona je jako, jako lijepa!“

„Zar? ... E, bit će problema onda. Da, da, svakako!“ Kimao je glavom Jutrman i onda tri puta pokucao po stolu člankom prsta pokazivača na desnoj ruci.

„Je li tako, moj ljesni duh?“ zapitao je gledajući u sto. Tražio je potvrdu ljesnog duha, ljesa, koji je živio unutar stola. Tome je bilo tijesno u crvotočnim daskama stola i zbog toga nije ništa odgovorio samo je malo zaškripio. A Jutrman je i to dobro shvatio.

„Zbog toga si se morao uspuzati gore na čarobnjakovu kulu, jel-da?“ tiho je upitao starac. Jakov je kimnuo glavom.

„Govori se ... o Bjelobradincu, da je ...,“ počeo je Jakov sa strahom jer se bojao, da će starac opet vikati na njega.

„Mnogo toga se priča! Ali neke su samo prazne glasine!“ mahnuo je rukom starac. „A neke

su možda čak i istina!“

„E, baš to me zanima. Istina!“ živo je rekao Jakov i nagnuo se prema starcu. Ta je najprije pogledao čturu ali je zaključio da će ostatak vina radije popiti malo kasnije. Okrenuo se ka Jakovu i počeo pričati:

„V davna vremena iza devet voda i devet planina sa one strane Mrkoljesne šume rodio se dječak, kmetsko dijete. Tada nitko nije znao da će postati najveći među najvećima koji su bili posvećeni u vrtu Vrhovne sukladnosti tamo na prelijepim poljanama Nebeskog mira. Bio je dobar, snalažljiv i sve ga je interesiralo. Učio se lakoćom i brzo je svojim znanjem pretekao sve svoje prijatelje u igri. Desilo se, da je jednoga dana u selo došao Arhimas, vođa vidovina, čarobnjaka bijele magije. Upoznao je dečaka i odveo ga sa sobom da ga nauči magičnih znanja i umijećem čarobnjaštva. Nije bilo dugo kad je prešao i svoga učitelja. I još se nije zaustavio. Kad je usavršio sva znanja svijetle, bijele magije otišao je preko poljana Nebeskog mira sve do zamka Mahovnjara gdje su svoju tamnu magiju izvodili crnoškolarci. Otišao je kod tada najjačeg i najmračnijeg među njima koji se zvao Vala Tamni. Na kraju naučio se svega što u magiji postoji bilo bijela ili crna. Bio je prvi čarobnjak koji je bio istovremeno i vidovina i crnoškolarac. Onda je otišao na putovanje po Svijetu. Kažu da nema mjesta na kojem on nije bio. Kad se vratio odlučio je da sve svoje znanje pretoči u Knjigu, jednu jedinu.“

Jutrman je umuknuo i strmcce pogledao Jakova. Taj se nemirno presjeo ali ništa nije rekao. Starčeva priča zašla je sklizak teren. Progutao je pljuvačku i rekao:

„Jutrman, recite što se dogodilo poslije!“ Nadao se da mu glas ne drhti previše.

„Hm, poslije toga ... Poslije je došao ovdje na zamak Vrhbrdine jer mu je tada gospon, barun Henrik plemeniti Sadolinski ponudio krov i hranu. Sazidao je kulu da je mogao u njoj tražiti kamen Mudrih. Kažu da je i ovdje napisao Knjigu, jedno jedinu.“

„To znači da je čarobnjakova kula sazidana kasnije nego zamak?“

„Tako je, moj Jakove!“

„Što se desilo poslije?“ ponovno je upitao Jakov.

„Poslije, poslije. Jedno te isto pitanje cijelo vrijeme!“ gundao je starac. Ali pošto se taj nije oglasio, nastavio je:

„Poslije ... došli su proždrljivi čarobnjački žderači. I bijeli i crni su vjerovali da je Bijelobradinac već napisao Knjigu svega poznatoga i htjeli su je imati za svaku cijenu. Toliko ulizica, prevaranata i svađalica svijet još nije vidio i sve to donijelo je nesreću nad zamak. Došla je kuga strašna bolest i sa sobom v Van, onostranstvo sa sobom odnijela mnogo dobrih i nedužnih duša. Istini na volju i zločestih. Ali kasnije udarila je i na selo i na svu zemlju. Njegov ga je prijatelj i zaštitnik barun i vlasnik zamka Henrik prokleo u svojoj nesreći i žalosti. To je Bijelobradinca jako pogodilo i odlučio je da će Knjigu sakriti pred svima. Možda i uništiti. Nije mi je jasno dali je knjigu uopće napisao. Ako ju je i napisao nju je jako teško uništiti jer u sebi sakriva toliko čarolija, zakletvi i još čega što nije moguće jednostavno poništiti. Što ja znam? Sve je moguće! Ali sve su to samo govorkanja, šaputanja, ...“ Utihnulo je razmišljajući i klimao glavom sam sebi pogledom uperenim u crvotočni sto.

Jakov se nije usudio bilo što reći jer bi ga izdao već i njegov trepereći glas. Uplašio se jer je spoznao da stari pustinjač nije napola slijep, nije grbav i glup. Što više je o tome razmišljao sve više mu se činilo da je Jutrman čarobnjak. Možda čak i onaj crnoškolarac kojeg se bojao kao i svi seljaci. Jer njime su ga plašili kad je bio malo dijete. Rekli su mu da će ga pojesti ako ne bude vrijedan. Sad mu se pričinilo da je zločest i da će ga Jutrman ako je crnoškolarac sigurno pojesti.

„Ja, ovaj, ...“ zamucio je. „Morao bi ... Ovaj, već sam dugo ovdje. Stric me sigurno već traži ... Jer, ovaj, dugo sam od kuće.“

A pustinjač nije ga slušao. Više sebi nego Jakovu nastavio je pričati:

„Knjiga vjerojatno jeste. Može biti njih i više. Bjelobradinac bio je najveći među najvećima, i vidovina i crnoškolarac. Lukav je bio također ... pametan, jako pametan! Ali ... Jakov odakle tebi toliko interesiranje za Bjelobradinca?“

„Meni ...?“ upitao je Jakov i počeo zbunjeno tražiti put iz brvnare. „Meni, ovaj, ... mene zanimaju mravi!“ rekao je potom sa olakšanjem u glasu. Jutrman ga je pogledao sa nerazumijevanjem na licu:

„Kakvi mravi?“

„Oni, crni koji su na pergamentu. Pa i u knjigama.“

„Ti misliš slova.“

„Jeste, slova. Želio bi znati što piše u knjigama.“ Sad je Jakov od uzbuđenja počeo odmahivati rukama.

„Tamo na čarobnjakovoj kuli imao sam mnogo vremena za razmišljanje. Čuo sam toliko o veličanstvenom čarobnjaku koji je znao sve i napisao je nekakvu Knjigu. Tako sam pomislio da bi se možda i ja naučio čitati pa bi tako i ja mogao pročitati, onu, ovaj ... Knjigu!“ Ugrizao se u usnu jer je zamalo izdao da je našao tu Knjigu.

Pustinjač zurio je u njega i otvarao te zatvarao usta bez polovice zubi. Dignuo je ruku i prstom pokazao prema Jakovu.

„Ti bi se htio naučiti čitati i pisati? Ali zbog čega si onda, trista dlakavih zelenih medvjeda došao k meni?“

Jakov je bio u dvojbi. Pažljivo je rekao:

„Mnogi u selu o vama misle, da ...“ A pustinjač ga je prekinuo:

„Neka misle što žele. To me se ne tiče!“

„Istina, tako je!“ potvrdio je Jakov i nastavio:

„A drugi kažu da znate i brati i pisati. Tako sam pomislio da dođem i zapitam vas, da ...“ Nije se usudio nastaviti.

„Da ...?“ podigao je obrve Jutrman. Zapazio je, da su mu rijetki pramenovi kose pali na lice pa ih je brzim naučenim pokretom pogladio unazad.

„Gospod Jutrman bi li vi mene htjeli naučiti ...?“ polako je upitao Jakov.

„Što?“

„E, pa ovaj ... čitati i pisati,“ jedva čujno zucnuo je Jakov na kraju.

Nastupila je tišina. Samo je drvenjara jedva čujno ječala kad se u nju odupirao vjetar. Čule su se i muhe koje doletjele na ostatke hrane na crvotočnom stolu. Još najviše privlačila ih je kap vina koje je skliznula sa čiture na sto. Onda je Jutrman duboko uzdahnuo.

Jakov se presjeo na klupi i rekao:

„Ako donesem sutra komad sira, kruha i ponešto mesa ... da li bi se možda i dogovorili nas dvoje?“

Jutrman je ponovno duboko uzdahnuo. Čežnjivim pogledom osmotrio je čuturu. Zamahom ruke odagnao je muhu, uhvatio čuturu i do kraja je iskapio. Kad ju je tvrdo postavio na sto rekao je:

„Možda ... Tako bi se zaista mogli dogovoriti nas dvoje. Kad sutra dođeš k meni na čas svakako donesi nešto za pod zub sa sobom.“

„Hoću, majstore!“ veselo je rekao Jakov.

„Kad dođeš nemoj me zvati majstore već učitelju! Važi?“

„Hoću, majs... ovaj, učitelju!“

* * * * *

Jutrman sjedio je u svojoj drvenjari od tada kada je Jakov otišao i cijelo vrijeme neumorno zurio u crvotočni sto. Na njemu je bilo nekoliko mrvica. Pljuvačkom je navlažio prst i počeo ih pokupljati u usta. Kad je završio prst je obrisao u hlače. Onda je primijetio da je već tamno. Rukom je posegao u košulju i ispod nje izvukao lijepo izrađen medaljon. Bio je obješen na zlatan lančić koji je bio u suprotnosti sa svime što je bilo u drvenjari. Podigao je poklopac na njemu i gledao kako treperi crveni kristal berila.

Konačno je došao dan kojeg su svi čekali. Mirda, kako su zvali dušu čarobnjaka, Bjelobradinca vratila se. Jutrman je bio jako zadovoljan jer je pravilno procijenio gdje će se to dogoditi. Stalno je tvrdio da će se vratiti baš na isto mjesto sa kojeg je otišla u Van, onostranstvo. Ali bez obzira na to jako ga je iznenadilo tko je njezin nosioc u narednom životu. Ovaj put to je bio Jakov, sin pokojnog drvodjelje Cicibina. E, da bi mogao Svevidu o tome pitati. Ali ona je uvijek bila šutljiva. Znala je kad i gdje se završe životni putovi svih ljudi i čarobnjaka i još drugih rodova na Svijetu ali uvijek je šutjela i ništa nije odala. I nikad neće!

Sada je morao samo pričekati da se skupi bratovština Crvenog berila. Nadao se da su i posle sto godina još svi u ovostranstvu. Nadao se da su svi još uvijek na strani bijele magije. Strast, ljubav, vjerolomstvo, laž pa i istinu ne možeš vladati čarolijom, magijom ili čudesnim napojima. Vidjeti u ljudsku dušu je lako ali u čarobnjakovu mirdu nikako. Slomiti ju je moguće ali onda je izgubljen i njegov razum i sve znanje koje ima.

Jednom je Knjiga, jedna jedina već donijela zemlji pogibelj. Jeli ona zaista vrijedi toliko koliko su je iskorištavali u njezino ime? Nadao se da će biti ovaj put drugačije.

Ali pod jednim uslovom. Ako budu stvari postavili na pravo mjesto. Mogao bi je čarolijom ukrasti Jakovu. A u razgovoru je spoznao da ispred sebe nema dječaka čovječjeg roda sa dušom već neiskusnog čarobnjaka sa mirdom. Sad mu moraju dati znanje, mudrost i čarobnjačke vještine. Ali prije toga umijeće čitanja i pisanja. Onda ga mogu voditi u vrt Vrhovne sukladnosti, da izuči čarobnjački zanat.

Bila je već tvrda tama. Ali je Jutrman još uvijek sjedio i razmišljao te zurio u trepteći beril.

Kad je nastupila ponoć bratovština se počela okupljati. Prvi je stigao Zeomaj. Stvorio se usred drvenjare. Najprije se pojavila sikćuća kugla. Iz nje je ispuzala njegova pojava. Zbog uznemirenosti slabo je proračunao prostorne koordinate pa je tako kugla spalila dio crvotočnog stola i klupu uz njega. Sto je ostao stojeći na triju noge ali preostatak klupe stropoštao na pod.

To je probudila Jutrmara iz razmišljanja. Zatvorio je poklopac medaljona i suho rekao:

„Uništio si mi klupu i sto!“

Zeomaj je bio zbog translacije još uvijek malo ošamućen. Zbog toga nije odmah odgovorio. Jutrmanov glas putovao je do njegove savjesti nekoliko dugih trenutaka. Taj je to brzo iskoristio:

„Pozdravljen, prijatelju moj. Već se nismo dugo vidjeli. Bit će skoro sto godina.“ Te so riječi dostigle prijašnje i uradile kakofoniju o Zeomajevoj glavi.

„Jednu iza druge, molim!“ u mislima je reko Zeomaj i odmah posle toga još:

„Oh, izvini. Nije bilo namjerno ... Pozdravljen ... zaista! ... Imaš pravo, mnogo je vremena proteklo ... Nije još sto godina. Dvije još do okruglog broja!“

Jutrman je takođe odgovorio u mislima:

„Dužan si mi sto, crvotočan, i klupu!“

„Želiš da to uradim magijom ja ili ćeš ti sam?“

„Nije bio urađen magijom! To je pravi sto, istinski. Klupa je istinska takođe. Jako sam ponosan na oboje. Uradio ju je Cicibin, Jakovljevićev pokojni otac, drvodjelja!“

„Oh, izvini ponovno, nije bilo namjerno!“

„Možda, što ja znam,“ rekao je glasom Jutrman.

„Kad ti kažem! Nisam stolar i ne znam rukama izrađivati pokućstvo. Ali mogu čarolijom ...“ je rekao Zeomaj takođe glasom.

„Ostavi! Snaći ću se već nekako!“ mahnuo je rukom pustinjač. „Gdje su ostali?“

„Doći će!“ odgovorio je Zeomaj.

„Onda ... da priprelim sve,“ rekao je Jutrman i pucnuo prstima.

U narednom trenu cijela se unutrašnjost drvenjare pretvorila i veliki prijemni salon. U sredini stajao je okrugli masivni sto i oko njega dvanaest udobnih stolica. Kristalne čaše stajale su na stolu i uz njih bokali puni mirišljavog slatkog vina. Sa stropa visio je blještavi kristalni luster na kojem je bilo sto svijeća.

„Hm, možda je sve skupa previše barokno?“ upitao je pustinjač.

„Pa, nije baš,“ odmahnuo je glavom Zeomaj.

„Neka ostane!“

„Neka!“ složio se gost. Jutrman odstupio je korak unazad u kut gdje je još uvijek stajao crvotočan sto. Kad se naslonio na njega zaškripio je.

„Baš dobro što sam ga nekada podupro činom ustrajanja. Inače bi se jadnik na tri noge prevrnuo!“ veselo je pomislio Jutrman.

„Nadam se da ti je još uvijek dobro, moj ljes?“ Tri puta je pokucao po stolu i ponovno je kao odgovor dobio škripu i nekoliko dosadnih uzdisaja.

U međuvremenu Zeomaj je već sjeo za okrugli sto. Jutrman mu se pridružio. Počeli su pričati o prošlim vremenima kad su se sikući pojavile nove blještave translacijske kugle. Na sjedišta je iz njih ispuzalo devet pojava, od toga su bile tri ženske. Zeoman je klimnuo glavom u znak zadovoljstva a potom mu se pogled zaustavio na praznom sjedištu.

„Što je sa Argolanom? Je kome poznato?“ nestrpljivo je upitao. Nitko mu nije odgovorio.

„Hm, hm!“ odmahnuo je glavom i rekao: „Zar zaista nitko ne zna gdje je Argolan?“

„Priča se...“ u mislima je odgovorila ženska na njegovoj ljevici.

„Što se priča, moja draga Leonora,“ glasom je pitao Zeoman. „Pričaj glasom, da te čuju svi!“

„Čula sam da je prestupio na stranu crnoškolaraca. Mislim da je to bilo prije više od pedeset godina. U to doba živio je u spilji ispod Kristalne planine. Posle toga se iznenada izgubio. Koliko ja znam njegova spilja je zatrpana. Probala sam ... i zaista je!“ rekla je Leonora i u međuvremenu stalno popravljala kosu.

„Bilo kako bilo još uvijek je član bratovštine Crvenog berila,“ rekao je Jutrman. Leonora je odmahнула glavom:

„Ali je i izdajnik! Sve što bi se ovdje dogovorili prenosio bi onima...“ Glavom je odmahнула prema stijeni salona.

„Valjda!“ progundao je Zeoman. „To moramo nekako riješiti. Sve dok posjeduje crveni beril ne možemo mu ništa. Bez obzira na to... Možda se netko od vas dobrovoljno javi, da ga potraži i zahtijeva medaljon milom ili silom?“

Nastupila je tišina i svi čarobnjaci i vidovine zurili su u sto i pretvarali se da ih to ne briga. Argolan je bio poznat kao jak i iskusan protivnik.

„Strah je lijepa stvar!“ pomislio je Jutrman.

„Zapravo, trebam dva dobrovoljca!“ podigao je ponudu Zeoman. Jutrman je kimnuo i rekao:

„Išao bi ja sam! Ali sada ne možem. Čeka me učenik!“

„Zaista! Čeka ga učenik, sa Knjigom. To je važnije!“ odlučno je potvrdio Zeoman. Sada se podigao čarobnjak Jatagan koji je sjedio sučelice Zeomana.

„Ako idemo dvojica, onda idem! Dvoje ćemo moći pobijediti ako zatreba!“ Svi su se

okrenuli prema njemu. Uz njega sjedila je Merzlana. Od uzbuđenja je jedva čujno govorila i bradavica na nosu se joj jako tresla.

„Ako ide Jatagan onda idem i ja!“

„Dobro! To je uređeno!“ složio se Zeoman. „Ima netko nešto protiv tom prijedlogu?“

Pogledao je jednoga za drugim. Sjedili su tiho kao miševi i činilo se kao da žele skliznuti ispod stola. Zeoman se osmjehnuo.

„Ako budete trebali vas dvoje pomoći, odmah me pozovite! Argolan je jak suprotnik i moramo ga se latiti zajedno. Za početak je dovoljno da ga pronađete, da prijavite što je sa njim i što radi. Drugo ćemo rješavati redom.“

Zeoman je udario rukom u sto i nastavio:

„A sada o tome zbog čega smo se i skupili.“ Ostali su mrmljali i klimali glavama u znak suglasnosti.

„Bili smo pozvani!“ rekao je Zeoman kad su se smirili. „Knjiga, jedna jedina nas je pozvala! Poslije sto godina kad padne svaki urok i izblijeđi najjača zakletva dođe vrijeme da se mirda Bijelobradinca ponovno utjelovi. V tijelu sićušnog kmetskog dječaka iz tog sela čeka da je probudimo. Da joj otvorimo dveri znanja i čarobnjačkih vještina.“

Leonori su se njegove riječi pričinile previše uznesene i počela je raditi grimase licem. Njezina susjeda, crnokosa Brandolina nije mogla zadržati smijeh. Time je prekinula Zeomana koji se iznenađeno okrenuo prema njoj. Malo joj je bilo žao što se to dogodilo pa je ubrzano rekla:

„Odlično si to rekao! Ali mislim da i ti također nisi mogao zaviriti u Knjigu. Nitko od nas to nije mogao, zar ne? Svi ste vidjeli košulju. Već i ta je bila začarana! Da li se je itko zapitao gdje je kmetski dječak došao do takve košulje? Onda još i ono grubo platno u kojeg je zavijena knjiga. Mislim da su zakletvom zatvorene korice knjige. Onda je začarana i ključanica. Nosio ju je nekamo dolje. Gdje? U bunar? U podrum ispod zamka?“

Sad u riječ uskočio Jutrman:

„Govorio sam sa Jakovom!“

„S kime?“ upitala je Brandolina.

„Sa Jakovom! Tako je dečku ime!“ rekao je pustinjač. „Došao je do mene. Sam. Zapitkivao me je o Bijelobradincu. Želi se naučiti čitati. Zbog čega bi se prosti kmetski dječak bez oca, sirotan želio naučiti čitati? Kad smo razgovarali ustanovio sam da se je mirda najvećeg među nama utjelovala u njemu!“

Zeoman je želio nastaviti ali ga je Jutrman prekinuo zamahom ruke:

„Još i to! Nije je nosio u podrum ili u bunar. Nosio ju je sa čarobnjakove kule, tamo kraj zamka Vrhbrdine. Knjiga, jedna jedina, bila je sakrivena u kugli na špici kule zamka! Tamo ju je Bijelobradinac sakrio pred cijelim Svijetom. Gore među oblake da je nismo vidjeli jer smo je uvijek tražili negdje pri tlu.“

Uzdasi i uskllici iznenađenja začuli su se u salonu.

„Kako znaš, da se to dogodilo!“ zapitao je Jatagan i nagnuo se preko stola da bi bolje čuo.

„Zamak je kupio novi gospodin Vljaj plemeniti Ružinodolski. Rekli su da je vitez. Odredio je obnovu zamka. Jakova su poslali gore da oriba kugle i očisti špice. Tako je našao knjigu v šupljoj kugli. Kad ju je stisnuo uz tijelo i ispod košulje svi ste to vidjeli. Sada sam jako zabrinut tko je sve to još vidio.“

„Mene je bacilo na pod!“ rekao je Zeoman. Još dvojica ili trojica njih su rekli da im se isto dogodilo. Zeoman je podigao ruku i svi su ušutjeli.

„Baš zbog toga smo ovdje! Na brzinu samvas sazva ovdje u Jutrmanovoj drvenjari!“ Okrenuo se prema pustinjaku.

„Jutrman ti si ga prvi sreo. Tebi povjeruje! Zbog toga ćeš se ti odazvati na njegovu želju. Nauči ga čitati. Bjelobradinčeva mirda pa i zakletve koje čuvaju Knjigu, jednu jedinu, neće dopustiti da bi je bilo tko mogao pročitati. Najjači smo čarobnjaci, bez dvojbe! Ali ni nama ni crnoškolarcima Knjiga neće biti dostupna. Bjelobradinac zacijelo se do kraja potrudio da će je otvoriti i čitati samo taj koji vrijedi povjerenje. Onaj tko je posvećen. Možda je to Jakov. Ne znamo još! Ali tek kada bude svladao moći i znanja, tek tada bi možda mogao ...“

„Istina je!“ su klimali glavama svi redom u znak slaganja. Zeoman je anstavio:

„Svaka naša čarolija ostavi slijed u vrtu Vrhovne sukladnosti. Jer je bila nužda smo svi obavili translaciju i još jednom ćemo kad se budemo vraćali. Ako ne želimo da nas protivnici primijete potrebno je čarolije upotrijebiti samo u nuždi. Zbog toga naredni sastanak sazivam ovdje za šest punih mjeseca. Svi ćete ovdje doći kao ljudi, pješice. Snađite se, postanite putnici, prosjaci, putujući glumci ili muzičari. Jedini uslov je – bez čarolija!“

Leonora je tužno rekla:

„Oh, već godinama nisam hodala! To će biti jako naporno za mene!“

„Pa i nije ti potrebno hodati. Glumi visoku gospođu i dovezi se vozom ili kočijom!“ predložila joj je Brandolina.

„Da, da, to je dobra ideja!“ razveselila se Leonora i okrenula se prema Zeomaju:

„Je li sastanak završen?“

„Samo još malo,“ rekao je Zeomaj. Opet se okrenuo prema Jutrmanu:

„Nauči ga pisati i čitati. Za šest mjeseci provjeriti ćemo što zna i može. Ako će biti sve u redu odvest ćemo ga na Nebeske poljane u vrt Vrhovne sukladnosti, da se ga nauči o vedama, zakletvama, čarolijama i o svemu što znamo. Važi?“

„Važi!“ potvrdio je Jutrman. „Ali ja ne znam kako ga naučiti čitanja i pisanja. Ja još nikoga do sada nisam učio.“

„Sve je jednom prvi put!“ je pomalo zločesto rekao Jatagan.

„Onda smo se sve dogovorili,“ rekao je Zeoman. „Magija neka vama služi i vi služite njoj.“

Ispred njega se pojavila šišteća kugla i njegova pojava se pretočila u nju. Onda se je brzo smanjila i laganim peckanjem na kraju potpuno iščezla. Jedan za drugim pozdravili su se i iščezli svako u svoju kuglu. Posljednja bila je Brandolina koja je ljubavnim pogledom pogledala Jutrmara prije no što je iščezla u svoju.

Kad je otišla i ona Jutrman je pecnuo prstima i blještavi se salon pretvorio natrag u tmurnu pustinjačku brvnaru. Zamišljeno je zurio u crvotočni sto sa tri noge i u slomljenu klupu u kutu.

„Dobro je što ima Jakov strica koji je drvodjelja kao i njegov otac. Njega zapitam da je popravi!“ pomislio je. Uzdahnuo je.

„Možda bi bilo bolje da sam išao zajedno sa Jataganom potražiti Argolana!“ Sada mu se taj zadatak činio mnogo lakši od toga da Jakova nauči čitati i pisati.

Otvorio je svoje dalekovidno oko i pokušao ga je potražiti. Sve što je uspio vidjeti bila je magličasta pojava.

„Mirda Bjelobradinca već se usidrila u njemu!“ ustanovio je u mislima. To ga je zabrinulo jer sada mora zaista požuriti, da ga što prije uvedu među vidovine.

„Ako bi tako nježan pupoljak došao u ruke crnoškolarcima ...!“ Misli nije mogao završiti. Bila je previše stravična. Kapi znoja istupile su mu načelo kad je pomislio da bi onda Knjiga, jedna jedina prešla na tamnu stranu i zlo, strašna, nezamisliva strava spustila bi se na taj Svijet.

„Ako ga naučim čitati i pisati sve bismo to mogli spriječiti!“ Ta ga je misao potisnula u vis. Spoznao je da skoro sve sada zavisi od njega, da je on zapravo najvažnija osoba ... čarobnjak koji može preokrenuti tok historije.

Sada se osjećao jakog i odlučnog. Odmah je istrčao iz drvenjare da potraži gusku i otkine joj pero za pisanje. Morao je pronaći i komad pergamenta i crnilo i još neku knjigu za vježbanje. Nju može izraditi čarolijom ...

Sam sebi je rekao u bradu:

„Jakov, ti samo pričekaj! Dobro te naučim pisati i čitati ... Vidjet ćeš!“

* * * * *

Tako je Jakov, kmetski sin, postao mlad čarobnjački šegrt.